

ஹரிஸம்ய திவாகரம்.

தொகுதி 2.
VOL. 2.

பகுதி 12.
No. 12.
1925 &
1926.
DECEMBER
&
JANUARY

சுமேரகன்
வருஷம்
மார்கழி

“தனக்குள் தனமில்லாத உயர்வுடன் செந்தரத்தின் மீது
மனக்கவலைமாற்றாவிட” — சுவாமிபுலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீராம வஜ்ஜித்கார்த்தபங்காசிகை:- உபய வேதாத்த
விதவான் சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமி
காரப்பங்காசிகை. 275
2. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின்பெருமை:- ஸ்ரீ. ச. வெ.
வேங்கடாசாரிய ஸ்வாமி சேகரங்குலம். 280
3. அல்லொழுக்கம்:- ... 285
4. இரங்குலம்:- ... 291

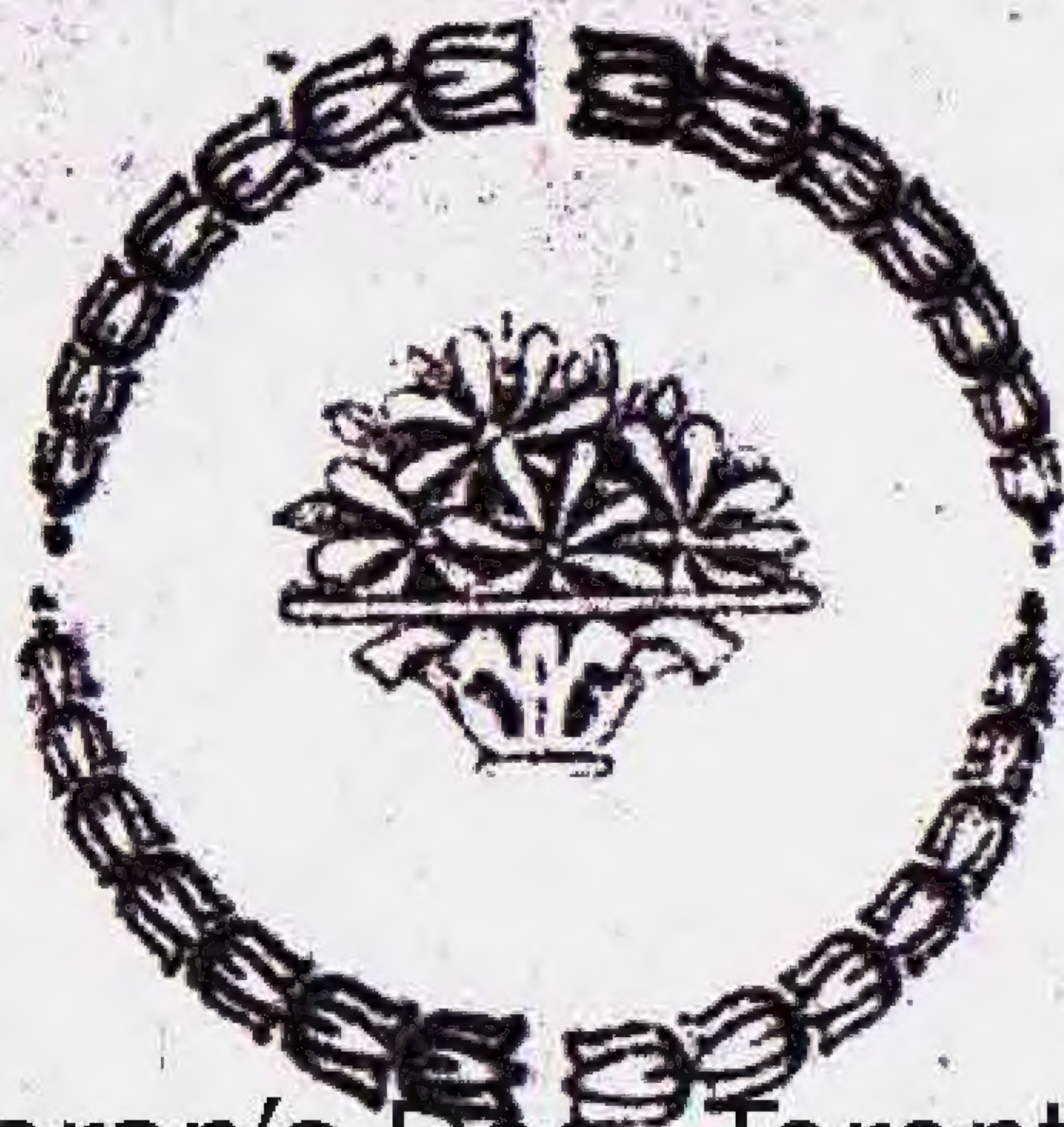
பண்டித ஆ. அரங்கராம துணை-பத்திராசிரியன்.

வருஷம் ஒன்றக்கு ரூ. 2. [கனியிசை அறு 4.
வி. 2. ராஜ் பத்திரிகை. ஆகையாகி கசங்குலத்து 2-3-0
மதுரை. இரங்குலம். மதுரை.
ஹரிஸம்ய திவாகரம் பிரஸி, பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதேதராமா நுஜாயநம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

இரண்டாம் தொகுதி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பத்திராதிபன்:— பண்டித, அரங்கராமா நுஜன்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மதுரை.

ஹரிஸமய திவாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ரக்தாகுதி—குரோதன.

1925—1926.

ஸ்ரீ
இரண்டாம் தொகுதியின்
உள்ளுறை.

விஷயம்.

எழுதியவர்.

பக்கம்.

அக்ராஸனர் முடிவுரை:-

9

அருளிச்செயலும் வியாக்யானங்களும்:- ப. அ.

43, 91

ஆத்மா:-

”

199

நசுவரஸௌந்தர்பம்:-

153

உபந்யாஸஸங்க்ரஹம்:-

ஸ்ரீமாத்.

குமாரசாமி செட்டியார் வக்கில் சேலம்.

25

உபநிஷத்விவரணம்:-

ஸ்ரீ. உ. வே.

எம்பார் கிருஷ்ணமாசார்பார் ஸ்வாமி.

121

உபயவேதாந்த ஐககண்ட்பம்:-

ஸ்ரீ. உ. வே.

தேசிகவரதாசார்பார் ஸ்வாமி.

49

ஓர் எதிருரை:-

ப. அ.

291

கொல்லிப்பாலை:- ஸ்ரீ.உ.வே. T.N. அப்பணையங்கார் ஸ்வாமி. 108

கோயம்புத்தூர், ராமா நுஜனித்தாந்த ஸபையின்

வருஷோத்ஸவம்:-

189

சரீரஸம்பந்தம்:-

ப. அ.

157

ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்:-

”

223

ஸர்வேசுவரனது சரணாகதாக்கூண்வரதம்:- ஓர் வைஷ்ணவன்

5

ததீய சேஷத்வம்:-

ப. அ.

180

ததீயாராதனம்:-

...

...

...

206

தர்மம்:- ஸ்ரீ. உ. வே. T. N. அப்பணையங்கார் ஸ்வாமி.

175

விஷயம்.

எழுதியவர்.

பக்கம்.

திருக்குறட் பொதுமை:-	ப. அ.	233
திருமண்காப்ப வைபவம்:-	ஸ்ரீமாத் S. A. கள்ளபிராண்டின்னை.	81
தெய்வவணக்கம்:-	ப. அ.	128
தமது பத்திரிகை:-	...	1
நன்கொடை:-	...	93, 192, 242
நல்லொழுக்கம்:-	...	285
தூல்:-	ப. அ.	139
பாகவத உச்சிஷ்டம்:-	...	236
பெரியதிருவட:-	...	69
மங்களவாழ்த்து:-	ஸ்ரீ. உ. வே. T. K. ராமாநுஜபங்கார் ஸ்வாமி.	1
நதிப்பரை:-	ப. அ.	94, 144, 168
முனையதரை:-	ஸ்ரீ. உ. வே. T. N. அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி.	145
ஸ்ரீராமாநுஜ விக்ரந்த ப்ரகாசிகை:-	ஸ்ரீ. உ. வே. சிவகப்பெருமாள் ஸ்வாமி.	14, 31, 51, 73, 97, 165, 193, 217, 275
வாமனவைபவம்:-	ப. அ.	113
வாலிவத ஸம-காணம்:-	...	243
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமை:-	ஸ்ரீ. உ. வே. வேங்கடாசார்யார் ஸ்வாமி.	18, 135, 149, 280
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தத்வதிவாகரம்:-	ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி திருமா லிருஞ்சோலை ஜீயர்ஸ்வாமி.	38, 56, 78, 103, 162, 213, 229
இரண்டாந் தொகுதியில் வெளிவந்த புஸ்தகம்:-	இராமாயணத் திருப்புதழ்.	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 பகுதிகள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி 2. குரோதனஸ் மார்சுமி பகுதி க2.

Vol. 2. DECEMBER & JANUARY 1926. No. 12.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

காரப்பங்காடு,

உபபவேதாந்த வித்வான் சிங்கராசார்யஸ்வாமி எழுதுவது.

[223-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

அஹிர்ப்புதந்ரபலம்ஹிதையிலும் நம: சப்தார்த்த நிரூபணை
ஸரத்தில், நம: சப்தத்துக்கு ஸ்தூலயோஜனை, ஸூக்ஷ்மயோஜனை,
பரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்
றன. அந்த மூன்றுயோஜனைகளிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை
என்று ஏற்படுகிறது.

அவைகளில் முதல் யோஜனையில், நம: சப்தம் 'ணமுல் ப்ருஹ்
வீபாவே' என்கிற தாதுவால் நிஷ்பந்நமானதால், அது ஸ்வரூபாந்
தர்கதமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான சேஷ்ருத்தியைச் சொல்லு
கிறது; அதாவது:— ஜ்ஞானவான் தன்னைக்காட்டிலும் ஸர்வப்ர
காரத்தாலும் உத்திருஷ்டனைக் குறித்து, ஸ்வபாவஸித்தமாய்
வணங்குகை நம: சப்தார்த்தமென்பதாம்.

லோகத்தில் சேதனர்கள் உத்திருஷ்டர்களென்றும், அபகிருஷ்ட
ர்களென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள். ஸர்வப்ரகாரத்தா
லும் உத்கர்ஷம் எவனிடத்திலிருக்கிறதோ அவன் உத்திருஷ்ட
சப்தத்துக்கு முக்யார்த்தம்; அவனைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறவர்
கள் அபகிருஷ்டர்கள்; சேஷபுதர்கள். இவர்களில் சேஷிகளா

யுள்ளவர்களை சேஷபூதர்கள் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் வணங்குகை ஸ்வாபாவிகம், ஆதலால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்கர்ஷமுள்ளவன் ஸர்வேசுவரனாகையாலும், அவனைக்காட்டிலும் மற்றவர்கள் அபகிருஷ்டர்களாகையாலும், ஸர்வேசுவர விஷயத்தில் மற்ற சேதனர்கள் வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜன சேஷவ்ருத்திருபம். இது மாநஸமாயும், வாசிகமாயும் காயிகமாயுமிருக்கும்.

அவைகளில் மாநஸமாவது:- ஸர்வேசுவரன் உத்கிருஷ்டன்; நான் அவனிற்காட்டில் அபகிருஷ்டன் என்கிற எண்ண முடைமை வாசிகமாவது:- இந்த எண்ண முடைமையே காரணமாக 'நம:' என்று உச்சரிக்கை. காயிகமாவது:- அவ்வெண்ணத்தோடு கூடியே உத்கிருஷ்டனை வணங்குகையாம். 'நமதி அநேந்' என்ற கரணவ்யுத்தத்தியில் காயிகமான நமஸ்காரத்துக்குக் காரணம் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட எண்ணமேயாகையால் அந்த தன்தாழ்வு நினைபு மெண்ணமும் நம: சப்தார்த்தமாகிறது. இப்படியாக இவன் தன்னுடைய ரைச்யத்தைத் தெரிவிப்பதான நமஸ்காரத்தைப் பார்த்து ஸர்வேசுவரன் "ஸுகூர்வம் சரணங்கத:" என்கிறபடியே இவனை வணங்குகிறபடியால் 'பரம்நாமயத்' என்கிற வ்யுத்தத்தியைக் கொண்டும் 'நம:' சப்தம் நிஷ்பந்நமாகிறது. இப்படி உத்கிருஷ்டனைக் குறித்து அபகிருஷ்டன் த்ரிவிதகரணங்களாலும் செய்யும் நமஸ்காரமானது தன்னுடைய அபகர்ஷஸூசகமாயும் ஸ்வாபாவிகமாயுமுள்ள வ்யாபார விசேஷமாகையால் இந்த நமஸ்காரம் உபாயமாக மாட்டாது.

இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் பூர்ணசேஷவ்ருத்திருபமாம். இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பூர்ணமாகமாட்டாது. எப்படி என்றால், ஸர்வேசுவரன் தன் விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால் அவைகளில் ஒரு கரணங் குறைந்தாலும் அவன் திருவுள்ளத்துக்குக் குறைவுண்டாவதால் கைங்கர்ய பூர்த்தியில்லை. ஆதலால் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரமே பூர்ணசேஷவ்ருத்திருபமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இப்படி யிருந்துள்ள 'நம:' சப்தார்த்தமான நமஸ்காரத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை தன்னடையே வரக்கூடிய ஸ்வபாவங்களாயுள்ள அங்கங்களாகையால் அவை இனி நிரூபிக்கப்படும்.

அவற்றுள் முதலாவது அங்கம்:- நான் பரான ப்ரஷனை உத்தேசித்து வணங்குகை எனக்கு சாசுவதமான ப்ரயோஜனம்; இதைத்தவிர வேறு ப்ரயோஜனமில்லை; என்கிற புத்தி விசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷத்துக்கு விரோதி பலத்தை அபேக்ஷிக்கை. என்றிப்படிச் சொல்லியிருப்பதால் இது உபாயமன்று என்று ஸித்திக்கிறது.

மேல் கார்ப்பண்ய ரூபமான இரண்டாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும். அதாவது இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருந்துள்ள நம: சப்தார்த்தத்தையுடையவர்களுக்கு 'பொய்நின்ற ஞானமும்' இத்தியாதிப்படியே அநாதியான விபரீதவாஸநாவிசேஷத்தாலும் 'மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே' என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான பாரதந்த்ரியத்தாலும், ஹேயமான சரீரத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தாலும் 'என்னான் செய்கேன்' என்கிறபடி ஜ்ஞானகர்மாக்களுடைய ஹாநியாலே, 'நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன்' என்கிறபடியே அநுஸந்திக்கை:- இந்த அநுஸந்தானம் ஸ்வாபாவிக பாரதந்த்ரியாநுஸந்தான கெட்டுமாயாகையாலே 'அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய' 'மமைவம் துஷ்கிருதம்கிஞ்சித்' 'ஏஷா விபத்ரா மஹமல்ப பாக்யா' என்கிறபடியே தான் சக்தையாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தியில்லாத பிராட்டியினுடைய ஆசாரத்தாலே சிகழிக்கப்பட்ட அத்யந்தபாரதந்த்ரிய நிஷ்டையாகையால், இதற்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கைக்குறுப்பான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரமமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான உபாயாநுஷ்டானம் கூடாதென்று ஸித்திக்கிறது.

இனி விசுவாஸ ரூபமான மூன்றாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும். அதாவது:- ஸர்வேசுவரன் பரனாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் கிருபையுள்ளவனாகையால் அநுக்கிரஹத்தி லொன்றிலுமே புத்தியுள்ளவனென்கிற திருடாத்தியவஸாயம்; முந்தி நிரூபிக்கப்பட்ட கார்ப்பண்யாநுஸந்தானத்தாலுண்டான பயத்தைப் போக்குமதான பகவத்குணாநுஸந்தான ரூபமான விசுவாஸம். இதற்கு விரோதி அவரவர்களா லநுஷ்டிக்கப்படுகிற உபாயங்களுக்கநுணமான பலத்தைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு உபேக்ஷகனாயிருப்பன் என்கிற ஞானவிசேஷம். இந்த ஜ்ஞானம்

ப்ரபத்தி உபாயமாகும் பகஷத்தில் அந்த உபாயத்துக் க்ருண
மான பலத்தைக் கொடுக்கவனுப்க்கொண்டு உபேக்ஷகனாயிருப்
பன் என்பதை விஷயிகரிப்பதால் ப்ரபத்திக்கு முக்யாங்கமான விச
வாஸம் தடைபடுவதால் ப்ரபத்தி உபாயமாகமாட்டாது.

இனி, நாலாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படுகிறது:— அதாவது
ஸர்வேசுவரன் நம்முடைய கார்பத்தை நிர்வஹிக்க சக்தியுடையவன்
என்கிற பகவத் சக்த்யநுஸந்தான ரூபமான கோப்த்ரு சக்தி நிரூ
பணம். இது 'சரைஸ்து ஸங்குலாம் கிருத்வா' இத்யாதிப்படியே
'கனைவாய் துன்பங்களை யாதொழிவாய் கனைகண்மற்றிலேன்' என்று
தன்னுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கையாகிய கோப்த்ருக்வ
வரணத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும், இதற்கு விரோதி, 'சங்கேமத்
டாக்ய ஸம்க்ஷயாத்' என்கிறபடியே தன்னுடைய பாக்கிய ஹானி
யாலே ப்ரும்ஹாஸ்த்ரம்போல வேறு ஸஹாயத்தை அபேக்ஷியா
மல் கார்பத்தைச் செய்வு சக்தனான ஸர்வேசுவரனிடத்தில் குணபா
வத்தை சங்கிச்சை.

இனி ஐந்தாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படுகிறது:— அதாவது கீழ்ச்
சொல்லப்பட்ட அங்கங்களேடே கூடின நம: சப்தார்த்தத்தை
அநுஷ்டிக்குமவர்களுக்குத் தன்னடையே வரக்கடவதான 'கிற்பன்
கில்லேனென்றிலன்' என்றும் 'யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்'
என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம். இதற்கு விரோதி
ப்ரயோஜனாத்ர ப்ரவ்ருத்தி, ஐதநாந்தர ப்ரவ்ருத்தி: இவைகள்.

இனி ஆறாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படுகிறது:— அதாவது
ஸமஸ்தமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் ஸர்வேசுவரனுக்கு சரீரங்
கள்; அவைகளுக்கு அநுகூலனாயிருக்கக்கடவேன் என்கிற அத்பவ
ஸாய விசேஷரூபமான ஆந்ருசம்ஸ்யம். இதுக்கு விரோதி லௌகிக
மர்யாதா நிராகரணம். இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயுள்ள நம:
சப்தார்த்தமும் இத்தை அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு ஸம்பாவிதஸ்வபாவ
விசேஷங்களான அங்கங்கள் ஆறும், அவைகளுக்கு விரோதிகளா
யுள்ளவைகளுடைய நிவ்ருத்தி ரூபங்களான உபாயங்களும் நிரூபிக்
கப்பட்டன. கீழ் நிரூபித்தபடி ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் ஏற்பட
வில்லை. இந்த அர்த்தங்களை பெல்லாம் பிரதிபாதிக்கிற அஹிர்ப்புத்
நிய ஸம்ஹிதா சுலோகங்கள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

அவை:—

“ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ருஹ்வீபாவாத்திகா ஸ்வத:
உத்க்ருஷ்டம் ப்ரமுத்திச்ய தந்நம: பரி நீயதே
லோகே சேதந வர்க்கஸ்து தவிதைவ பரிகீர்த்தித:
ஜ்பாந் சததைவாஜ்பாந் நைவாப்யாம் வித்யதேபர:
காலதோ குணத:சைவ ப்ரகாஷோயத்ர திஷ்டதி
சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்யா ஜ்பாநித்ய வல்ம்பதே
அத:சேதந வர்க்கோந்ய: ஸ்மருத: ப்ரத்யவரோ பிதை:
அஜ்பாயாந்: சாநயோர்யோக: சேஷசேஷி தயேஷ்யதே
அஜ்பாயாம் ஸோ(அ)பரே ஸர்வே ஜ்பாநே கோம்த:பர:
நந்த்ரு நந்தவ்ப பாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வய:
நந்தவ்ப: பரம:சேஷி சேஷோநந்தார: ஈரித:
நந்த்ரு நந்தவ்ப பாவோயம் நப்ரயோஜந பூர்வக:
நீசோச்சயோ ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்ய தாத்மக:
உபாதிரஹிதே நாயம் யேந பாவேநசேதந:
நமதிஜ்பாயஸே தஸ்மைதத்வா நமநமுச்யதே
பகவாந் மேபரோ நீத்யம் அஹம் ப்ரத்ய வா: ஸதா
இதிபாவோ நம:ப்ரோக்த: நமஸ: கரணம்ஹிஸ:
நாமயத்யபிவா தேவாம் ப்ரஹ்மீ பாவயதி த்ருவம்
ப்ரஹ்மீ பவதி நீசேஷி பரோநைச்யம் விலோகயந்
அதோவா நமஉத்திஷ்டம் யத்தந்நாமயதிஸ்வயம்
வாசா நமஇதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷாசயத்
தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோந்யத் ந்யூந முச்யதே
இயம்கரண பூர்த்திஸ்பாத் அங்கபூர்த்தி மிமாம்சருணு
சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம்ப்ரஹ்மீ பவாமியத்
புருஷம் பரமமுத்திச்ய நமேஸித்தி ரதோந்யதா
இத்யங்க முதிதம் ச்ரேஷ்டம் ப்லேபஸா தத்விரோதிந்
அநாதி வாஸநா யோகாத் அநைச்வரியாத் ஸ்வபாவஜாத்
மலாவகுண்டிதத்வாச்ச த்ருக்ரியா விஹ்திர்த்தியா
தத்கார்ப்பணயம் ததுத்போதம் தவிதீயம் ஹ்யங்க மீத்ருசம்
ஸ்வஸ்வாதந்திர்யா வயோதஸ்து தத்வயாகாத: உதீர்யதே
பரத்வே ஸதிதேவேமயம் ஸர்வஜ்ஞாந கம்பாந:
அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யேதத்துத்ருதீயகம்
உபேக்ஷகோ யதாநிம பலதாயித்யாமதி:

விச்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்திவைஸதா
 ஏவம் பூதோப்யசக்தஸ்ஸந் மத்ராணம் பவிதும். கூஷம்
 இதிபுத்யாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ரு சக்திரிபுணம்
 சதுர்த்த மங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி:புந:
 உதாஸீநோ குணபாவா தித்யுத்ப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா
 ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமி நிவ்ருத்திர்யா ப்ராதிசுல்பஸ்ய வர்ஜநம்
 ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா ப்யாகாத வர்ஜநம்
 அசாஸ்தீரீயோவ ஸேவாது தத்வ்யாகாத உதீரித:
 சராசராணி பூதாநி தானீஸர்வாணி தத்வபு:
 அதஸ்ததாங்குல்பம் மேகார்ய மித்யேவ நி:சயம்
 ஷஷ்டமாங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி:
 பூர்ணமங்கை ருபாங்கை:ச நமந்மதே ப்ரகீர்த்திதம்
 ஸ்துலோயம் நமஸ:சார்த்த: ஸுக்ஷ்மமந்யந்நிசாமய"

என்பனவாம் இப்படி யாகஸ்துல யோஜனை நிரூபிக்கப்பட்டது.
 இதில் உபாயாந்தர ப்ரஸங்காஸஹமாய்க் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட
 அங்கோபாங்கங்களோடே கூடினதாயும் ஸ்வபம் ப்ரயோஜனமாயு
 முள்ள ப்ரஹ்விபாவரூபமான, ஸித்தோபாய பூதான ஸர்வேசு
 வரணுடைய சிருஷ்ட்யவதாராதி ரூபநேகக்ருஷி பரம்பரையாற்
 பவித்திருக்கிற சேஷத்வ ஜ்ஞாநமே நம: சப்தார்த்தமென்று நிர்ண
 யிக்கப்பட்டது. இனி ஸுக்ஷ்ம யோஜனை நிர்ணயிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமை.

[152-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

முன் பத்துவகையான ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் விளக்கமும், அவற்
 றிற்கு ப்ரமாணங்களும் சொல்லப்பட்டன. இனி ப்ரேமாவஸ்தை
 யில் அஃதாவது அறிவு சிநேகமாக உருமாறும்போது பக்தத்வம்,
 பாகவதத்வம் என்று இரண்டு விதங்களாகும். அவற்றுள் பக்தத்வ

மாவது:- எம்பெருமானடியாரிடத்தில் செலுத்தும் பிரியமாம்.
 இதைக் குறித்து, "அநந்ய தேவதா பக்தா: யேமத்பக்த ஜனபிரியா:
 மாமேவ சரணம் ப்ராப்தா: தேமத்பக்தா ப்ரகீர்த்திதா:" என்று எம்
 பெருமான் அருளிச் செய்தான். இதன் பொருளாவது:- இதர தெய்
 வங்களிடத்திற் பக்தியற்று என்னையே சரணம்டைந்தவர்களில்
 எவர்கள் என்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் ப்ரீதியைச் செய்கிறார்
 களோ அவர்களே என்னுடைய பக்தர்களாவார்களென்பதாம்.
 இதனால் முன் பரமைகார்திக் குண்டானதாகச் சொன்ன ஜ்ஞானம்
 சிநேக ரூபமானது குறிக்கப்பட்டது.

பாகவதத்வமாவது:- * பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையுடைய ஒருவன்
 † ஆகாராத்ரய ஸம்பந்நனாயிருந்து § அர்த்தபஞ்சகத்தை உள்ளபடி

* பஞ்சஸம்ஸ்காரமாவது:- தாபம், புண்ட்ரம், நாமம், யாகம் என்பன
 வாம். இவை ஆசார்யன் அநுக்ரஹித்து அவனால் செய்யப்படுவனவாம்
 ஸம்ஸ்காரமாவது:- ஒரு உஸ்துவை வைதிக க்ரியைக்கு உபயோகப்படுத்தி
 செய்யக்கூடிய ஒரு கிரியாவிசேஷம். அஃதாவது:- சேதனன் (ஆத்மா)
 பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யத்திற்கு உபயோகப்படுவதற்கு அவசியமாய்ச்
 செய்யத்தக்கதொன்றும். தாபமாவது:- ஹோமாக்னியினால் தஹிக்கப்பட்ட
 சங்க சக்ரங்களைத் தோளிடங்களில் தரித்துக்கொள்வதாம். புண்ட்ரமாவது:-
 நேர்நோக்கி இடுகின்ற ஊர்த்வ புண்ட்ரமாம். நாமமாவது:- ஆசார்யனாவிடப்
 பெறும் ஸ்வரூபாநுரூபமான தாஸ்ய நாமமாம். மந்த்ரமாவது:- திருமந்த்ர
 முதலிய மந்த்ரோபதேசமாம். யாகமாவது:- பகவதாராதனமாம்.

† ஆகாராத்ரயமாவது:- அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம்,
 அநந்யபோக்யத்வம் என்பனவாம். அநந்யார்ஹசேஷத்வமாவது:- பிறர்க்
 குரியவனாகாமல் எம்பெருமானுக்கே உரியவனாயிருப்பதாம். அநந்யசரணத்வ
 மாவது:- எம்பெருமானை ஒழிய மற்றொன்றைத் தான் விரும்பிய பலத்துக்கு
 உபாயமாகக் கொள்ளாதிருத்தலாம். அநந்யபோக்யத்வமாவது:- எம்பெரு
 மானை ஒழிய வேறொன்றைப் போக்யமாகக் கொள்ளாதிருத்தலாம்.

§ அர்த்த பஞ்சகமாவது:- தன் ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவின் நிலை,
 ப்ரமாத்மாவின்நிலை, தானுடைய விரும்பும் பலத்தின்நிலை, தான் விரும்பிய
 பலத்தைக் கைப்படுத்தவல்ல ஸாதனத்தின்நிலை, தான் விரும்பிய பலத்தை
 அடையவொட்டாமல் தடுக்கிற விரோதியின்நிலை, என்ற ஐந்தாம். இவற்றை
 உள்ளபடி அறியுமறிவே அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநமாம்.

ய்விவதாம். இதைக்குறித்து, “அர்த்த பஞ்சகதத்வஜ்ஞா: பஞ்ச ஸம்ஸ்கார ஸம்ஸ்க்ருதா: ஆகாரத்ய ஸம்பந்நா: மஹா பாகவதா ஸ்மிரு தா:” என்று சொல்லப்பட்டன. பரமேகாந்தி எம்பெருமானால் விஷ யீகரிக்கப்பட்ட பாகதஸ்வீகார முடையனாயிருத்தல்போல இந்த, பாகவதன் ஆசார்யனால் விஷயீகரிக்கப் பட்டவனாயிருப்பான். இது விஷயம் திருவடியை (ஹதுமானை) க்கொண்டு சீதாபிராட்டியை விஷயீகரித்த முறையாலும் அறியலாம். பாகவதனாகிய அதிகாரி தன்னையும், ஈசுவரனையும், பலத்தையும், உபாயத்தையும், உள்ள படி அறியும்போது, தன்னை பாகவத வசப்பட்டவனாகவும், ஈசுவரனை அடியாரிட்ட வழக்காயிருக்குமவனாகவும், பாகவத கைங்கர் யத்தையே பலமாகவும், ஆசார்யனையே உபாயமாகவும் நினைத்திருப் பான். இந்த அதிகாரி விரோதியை உள்ளபடி அறியும்போது எம் பெருமான் விஷயத்திற் செய்கின்ற பக்தியையும் விரோதியாக நினைத்திருப்பான். ஈசுவரவிஷயத்திற்செய்யும் பக்தியை விரோதி யாகக் கொள்ளலாமோ வென்னில்? விரோதியாவது:- தன்னிஷ்டத் திற்குத் தடையாயிருப்பதாம். இஷ்டந்தான் அதிகாரிபேதத்தால் பலபடிப்பட்டிருக்கும். இவ்விதிகாரிக்கு இஷ்டமான ஆசார்யகைங்கர் யத்திற்குப் பகவத்பக்தி விரோதமாயிருக்குமாயின், அதை இவன் விரோதமாகக்கொள்ளத்தட்டில்லை யென்க.

பரதாழ்வான், தன்னையும்கூட தாய்மாமன் இருப்பிடஞ் சென்றகாலத்தில், சத்துருக்களுழ்வான் தனக்கோர் நன்மையை விரும்பாமல் அப்பொழுதே அன்புடன் அவருக்கடிமை செய்யச் சென்றார். சத்துருக்களுழ்வானுக்கு ராமபக்தியாகிய பாபமில்லையாத லால் இங்ஙனஞ்செய்யச் சென்றார் என்று வால்மீகிபகவான் குறிப் பித்துள்ளார். இதனால் சத்துருக்களுழ்வான், பரமபாகவதராய் விளங்கிய பரதாழ்வானுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்வதே முக்யப்ரயோ ஜனமாகக் கொண்டதினால், ராமபக்தி முதனியவற்றையும் அவர் திருவுள்ளத்தால் முக்யமாகக்கொள்ளவில்லை யென்பதறியலாம். இன்னும் வடுகநம்பி பால்முது காய்ச்சிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் உடையவர், வடுகநம்பியை நோக்கி நீர் பெருமானைச் சேவிக்கவாரீர் என்று அழைத்தார். அப்பொழுது வடுகநம்பி ஸ்வாமி! தேவரீ ருடைய பெருமானைச் சேவிக்கவந்தால் அடியேனுடைய பெரு மானுக்குக் காய்ச்சுகிற பால் பொங்கிக் கொட்டிவிடும். இது நிற்க,

தேவரீருடைய பெருமான் அடியேனுக்கு உத்தேசியமில்லை யென் றார். இஃதன்றி உடையவருடைய நியமனத்தால், திருவேங்கட முடைவானுக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்தாழ் வானை ஒருசமயம் திருவேங்கடமுடையான் ‘நம்மிடம் வாக்கடவீர்’ என்று அருளப்பாடிட்டார். அப்பொழுது அந்தாழ்வான் ‘சற்று நேரம் சென்றால் புஷ்பம். வாடிவிடுமே’ என்ற கருத்தால் அருளப் பாட்டில் கண்வைக்காமல் கைங்கர்யத்தில் நோக்குடையவராய் கைங்கர்யத்தை முடித்துவிட்டு மாலையுங் கையுமாய்த் திருவேங்கட முடையானிடஞ் சென்றார். அப்பொழுது திருவேங்கடமுடையான் ‘நாம் அழைத்தபோது வராதிருந்த உம்முடைய மலை நமக்கு வேண்டா’ என்று வெறுத்தார். அந்தாழ்வான் ‘அடியேன் ஆசார்ய நியமனங்கொண்டு இங்குத் திருமலைக் கைங்கர்யஞ் செய்கிறேனே யன்றி நீர் பூச்சுடுவதை உத்தேசியமாகக்கொள்ளவில்லை; ஆசார்ய கைங்கர்யத்துக்கு விரோதமாக நீர் சொல்வதைச் செய்யமாட்டேன்’ என்றார். இந்த வரலாறுகளால் ஆசார்ய கைங்கர்யத்துக்குப் பகவத் கைங்கர்யம் விரோதமாயிருக்குமென்பது குறிக்கப்பட்டது. இன்னும் இந்த அதிகாரி ஆசார்யனுடைய உகப்பிற்காக எம்பெரு மானைத் தொழுவானெயன்றித் தனக்கு உத்தேசியமாகத் தொழ மாட்டானென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன.

முன் குறிப்பிடப்பட்ட அத்வேஷ வைஷ்ணவர் முதலான ரெல்லாம் ஸர்வேசுவரனையே உபாயமாகக் கொண்டவர்கள். இவன் ஆசார்யனையே உபாயமாகக் கொண்டவன். ஸம்ஸார தாபாக்கி யினால் தடுக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு ஸர்வேசுவரனுடைய சரிதங் கேட்டவுடன் அவன் விஷயத்தில் பக்தியுண்டாவது இயல்பாயிருக் கும். ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தியுண்டாவது மாத்திரம் யார்க்கும் மிகவும் அரிதாயிருக்கும். ஆமென்றால், ‘ஆசார்யன் நம்போல உண் டிடுத்துத்திரிகிறான். இவனே நம்கார்யஞ் செய்யப்போகிறான்’ என்று நம்மோடொத்த ஒருவனாகக் கருதுவராதலால் அவனிடத் தில் அன்புண்டாதல் அரிதாயிருக்குமென்பது தெளிவாகக் காண லாம். ஆகவே ஸர்வேசுவரனைவிட்டு ஆசார்யனிட்ட வழக்காய் அவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருப்பது அரிதிலுமிரிது. ஆதலால் இந்த ஆசார்ய நிஷ்டனை நிஷ்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாந முடையவனென்னத் தட்டில்லை. பராஹ்மணனுக்கு உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரத்தால் வேறு ஜன்மமுண்டாவதுபற்றி அவன் த்விஜன் (இருபிறப்பாளன்) என்று

வழங்கப்படுகிறான். அதுபோல இந்த ஆசார்ய நிஷ்டனுக்கு அரிய ஜ்ஞாநமுண்டானதுபற்றி இவன் ஓர் விலகூண ஜன்மமுடையவன் என்று சொல்லுதற்கு ஓர் குறையில்லை. “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்று பெரியாரும் ஜ்ஞானம் பிறக்காத முன் தம்மைப் பிறக்காதவராயும், ஜ்ஞாநமுண்டானபோது தம்மைப் பிறந்தவராகவும் அருளிச்செய்தார். இந்த அதிகாரிக்குப் பாகவதத்வ ஜாதி குடிபுகுந்ததினால் அஹங்கார லேசமும் மறுவலிலாத படி கழியப் பெற்றவனானான். லோகதேசிகன் ‘உத்க்ருஷ்ட ஜன்மம் சிரேஷ்டம்’ என்று அருளிச்செய்ததும் அஹங்காரஞ் சிறிது மில்லாத ஜ்ஞாநஜன்மத்தை நோக்கியதாகும். ‘அஹங்கார தூஷிதமான கெட்டஜாதி கழிந்துவிடும்’ என்றதும் இவ்வதிகாரியை நோக்கி உரைத்ததாகும்.

முன் குறிப்பிடப்பட்ட அத்வேஷ வைஷ்ணவம் முதலான வகைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றில் சேர்த்தெண்ணுதற்கும் யோக்யதையற்றுப் பகவத் பாகவதவிஷயத்தில் பொறுமைகொண்டு திரியும் நமக்கு இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் ஆசார்ய ஸமாச்சரயணம் அதிகார பூர்த்தியால் வந்ததில்லை. முன்னோர்பற்றிவந்த வாஸனையால் ஏற்பட்டதாகும். ஆனால் அதிகார பூர்த்தியால்வந்த ஆசார்ய ஸமாச்சரயண முடையார் அடிபோடு இல்லைபென்று சொல்லவுங் கூடாது. “ஓரோருவருண்டாகில் அத்தனைகான்” என்றபடி அவர்கள் அபூர்வமாய் நுப்பார்களைன்று அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் இந்த அதிகாரி துர்லபமாயிருக்கிறபடியால் அவரை இன்னாரென்று நாம் இப்பொழுது அறிவதற்கு அருமையாயிருக்கும். ஆகையாலன்றோ ஒருவரோடொருவர் அளவளாவி நடப்பதற்கு நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இது நிற்க,

இந்த அதிகாரிக்கு இழிந்தஜாதி கழிந்துவிடும் என்பதற்குப் பரமானமுறைக்கப்படும். “மமமத் பக்தேஷு ப்ரீதிரப்பதி காபவேத்” என்பதாம். இதன்பொருள் என்னுடைய பக்தர்களிடம் எவர்கள் பக்தியைச் செங்குருர்கள் அவர்களிடம் எனக்கு எல்லை கடந்த ப்ரீதியுண்டாகு மென்பதாம். இதனால் இந்த அதிகாரிக்கு எம்பெருமானுடைய எல்லைகடந்த ப்ரீதிக்கு விஷயமாகுந் தன்மையுண்டு. இப்படியிருப்பதால் இவன் ஆத்மஸத்தை பெற்றவனாவான். காலத்தோடு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தையே ஸத்தையென்று சொல்லப்

பரிம். ஆத்மா அனைத்தும் நித்யமாகையால் அவை, மூன்று காலத்திலும் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகும். அப்படியிருக்க இவன் ஸத்தை பெற்றவனாவானென்று குறிப்பிட்டது எம்பெருமான் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக ஜீவித்திருப்பதையே விளக்கிக் காட்டியதாகும். ஸத்தைக்குப் ப்ரயோஜனம் எம்பெருமானுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாயிருப்பதேயாம். அல்லாதபோது ஸத்தை யிருந்துவைத்தும் இருப்பதாகக் கருதப்பட மாட்டாவென்று அறியக்கடவது.

காரப்பங்காடு, ஸ்ரீ. உ. வே. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின், தமையனார் குமாரரும், அந்தேவாசியுமான, வேங்கடாசார்யர், சேரங்குளம்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:
தல்லொழுக்கம்.

ஒவ்வொருவரும் அவசியமாகத் தெரிந்து அதுஷ்டிக்க வேண்டு வனவாய் சில தல்லொழுக்கங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப் பட்டுள்ளன. அவற்றையாவரும் அறியும்படி இங்கே ஒருவகையாகத் தொகுத்து எழுதுதல் மிகுந்த பயனைத்தருவதாகும்.

ஒவ்வொருநாளும் அதிகாலையில் ப்ராஹ்ம முகூர்த்தத்தில் நித்திரைவிட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும். எழுந்தவுடனே அவரவர் செப்பக்கூடிய நல்ல தர்மங்களையும், அதற்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தையும் சிந்திக்கவேண்டும். தர்மார்த்தங்களுக்கு விருத்தமில்லாதபோது காமத்தையும் சிந்திக்கலாம். அவ்வாறு நினைப்பதனால் தான் இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பமுண்டாகும்.

அவ்வாறு எழுந்திருந்த பிறகு நிருதிதிக்கில் சிறிதுதூரம் சென்று, அங்கே மலஜலங் கழித்துவிடல்வேண்டும். தன்நிழல்,

மாத்துமிழல், பசு, சூரியன், அக்னி, காற்று முதலியவற்றிற் கெதி
ராகவும், உழுத நிலத்திலும், பயிர் நடுவிலும், பசுக்களிருக்கு
மிடத்திலும், ஜனஸமுகத்திலும், ஆறு முதலியவற்றின் கரைகளி
லும், தண்ணீரிலும், மயானத்திலும் மலஜலம் கழிக்கலாகாது.
அன்றியும், யஜ்ஞோபவீதத்தை வஸது காதில் சுற்றிக்கொண்டு,
பகலில் வடக்குமுகமாயும், இரவில் தெற்குமுகமாயிருந்து
அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும்.

அதன்பின்பு சுத்தமான மண்ணைக்கொணர்ந்து சுத்தஜலத்தில்
ஒருதரமும், அபானத்தில் மூன்றுதரமும் இடகையில் பத்துத்
தரமும், மறுபடி இரண்டுகைகளிலும் ஏழுதரமும் மண்ணிட்டுத்
தண்ணீரால் கைகால்களைக் கழுவவேண்டும். வீட்டினிடத்தே கால்
கழுவுதல் முதலிய அசுத்தங்களை ஒருபொழுதும் செய்யலாகாது.

கால் கழுவினவுடனே நல்ல ஜலத்தில் மும்முறை ஆசமனஞ்
செய்து, வாய்துடைத்தல, சிரசில் புரோக்ஷித்தல், ஹ்ருதய முத
லான அங்கங்களைத் தொடுதல் முதலான காரியங்களைச் செய்ய
வேண்டும். பின்னர் கிரமந்தப்பாமல் பஸ்துலக்கி, அகமர்ஷணஞ்
முதலான மந்த்ரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டே தீர்த்தமாடவேண்
டும். எப்பொழுதும் நதிகள், நதங்கள் தடாகங்கள், தேவகாதங்கள்
முதலான தீர்த்த விசேஷங்களிலேயே ஸ்நானம்செய்தல் உத்தமம்.
நீராடினபிறகு பரிசுத்தமான ஆடையணிந்து, ஸந்த்யாவந்தனாதி
கர்மாக்களை விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

உதயகால ஸந்தியை நக்ஷத்திரங்கள் மறையாமலிருக்கை
யிலேயே ஒவ்வொருவரும் செய்யக்கடவர். சாயங்கால ஸந்தியைச்
சூரியன் பாதிமறைந்து கொண்டிருக்கையிற் செய்யவேண்டும். காலை
யில் சூரியன் உதயமான பிறகும் தூங்குகிறவர்கள் ப்ராயச்சித்தம்
செய்துகொள்ளக் கடமைப்பட்டவராவர். எவர்கள் ஸந்த்யாவந்த
னங்களைச் செய்யாமல் விடுகிறார்களோ அவர்கள் தாமிசிரம் என்
னும் நரகத்திற் புகுந்து வருந்துவார்கள்.

தமது க்ருஹத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சா
விக்ரஹத்துக்குத் திருமஞ்சனம், திருமாலே, தூபதீபாதிகள்,
தனிகைகள் முதலான உபசாரங்களுடன் திருவாராதனம் செய்ய
வேண்டும். பூசலிலும், இரவிலும் தம் வீட்டிற்குவருகிற அதிதிகளை

உபசரித்து அவர்களுக்கு அன்னமிட்டுத் தாமும் உணவு கொள்ளு
தல் வேண்டும். அதிதிபூஜைசெப்பவன் அதிபாதகங்களினின்றும்
விடுபடுவான். எவன் வீட்டினின்று அதிதி மனமுனைந்து போகி
றானே அந்த க்ருஹஸ்தனுடைய புண்ணியங்களைத் தான் கைக்
கொண்டு தன் பாபங்களை அவனுக்கு விட்டுச் செல்லுகின்றானென்று
சொல்லப்படுகிறது.

புக்ககம்போகாத கன்னிகைகளையும், கருப்பவதிகையையும், கிழ
வர்களையும், பாலகரையும் தனக்குமுன்பு புஜிக்கும்படி செய்ய
வேண்டும். இவர்களுண்ணாமல் தான் முந்தியுண்பவன் பாபத்தையே
உண்கிறான். நீராடாமலும், ஜபம் செய்யாமலும், வைச்வதேவாதி
சுத்தியில்லாமலும் உண்பவன் அசுத்தத்தை உண்கிறான்.

உணவு கொள்ளும்போது ஒற்றை வஸ்திரமுள்ளவனாகவும்
நரமாவ கைகால்களுள்ளவனாகவும் இருத்தலாகாது. முகமலர்ச்சியும்
சந்தோஷமும் உள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். கிழக்கு முகமாகவாகி
லும் வடக்கு முகமாகவாகிலும் உட்கார்ந்து கொள்ளவேண்டும்.
மூலைக்கெதிராகப் புஜிப்பதும், மனக்கவலையோடு புஜிப்பதும் ஆகா
வாம். அங்கஹீனர், வியாதியாளர் முதலியோர் கொணர்ந்ததும்,
அருவருப்பானதும், நன்றாகப் பாகஞ் செய்யப்படாததுமான
உணவை ஒருபொழுதும் உட்கொள்ளுதலாகாது. முக்காலி, நாற்
காலி முதலானவற்றில் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களில் உண்ணலா
காது. அசுத்தமான இடங்களுளிலும், சந்தி முதலான காலங்களிலும்,
நாநாவிதமான ஜனங்களுடைய சங்கத்திலும் உண்ணலாகாது.
பழையவுணவுகளும், சாரமில்லாதனவும் உண்ணத்தக்கவைகளல்ல.
தித்திப்பான பதார்த்தங்களை முதலிலும், புளிப்பும் உப்புமாயுள்ள
வற்றை இடையிலும், கைப்பும் காரமுமாவனவற்றைக் கடைசி
யிலும் அருந்தவேண்டும்.

போஜனாரம்பத்தில் பிராணாதி ஐந்தாகுதிகளையும் நியமத்
துடன் செய்யவேண்டும். அன்னத்தை தூஷித்தல் முதலிய செய்
யாமல் மௌனமாய் உட்கொள்ளவேண்டும். சாப்பிட்டான பிறகு
ஆபேர்சனம்பண்ணிக் கைகளை அடிவரை சுத்தம் செய்துகொண்டு
மறுபடி ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

எப்பொழுதும் நல்ல வஸ்திரங்களையே தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். தலைமயிரைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். உடம்பை உசிதமாக அலங்கரித்துக் கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

தேவதைகள், கோக்கள், பிராமணர், பெரியோர், ஆசாரியர் இவர்களைப் பூஜித்துவரவேண்டும். இரண்டு காலங்களிலும் சந்தியை வணங்கி அக்னி பரிசுரையும் செய்துவரவேண்டும். வேதத்தில் எப்பொழுதும் நம்பிக்கை இழக்கலாகாது. உரியகாலங்களில் வேதம் ஒதுவதை ஒருபொழுதும் கைவிடலாகாது.

தவேஷியாயுள்ளவன், பித்தன், பலரோடு பகைகொள்பவன், ச்ஞாமுள்ளவன், அயல்மாதரிடத்து ஆசைவைப்போன், அற்பன், பொய்யன், அதிகச் செலவுசெய்வோன், வஞ்சகன் முதலான அயோக்யர்களுடன் கூடிப் பழகலாகாது. எப்பொழுதும் நல்ல நடத்தைபுடையவர்களுடனேயே சேரவேண்டும். வேத சாஸ்திரங்களில் வல்லவரான சான்றோரை அறிந்திருக்கவேண்டும்.

எக்காரணத்தாலாயினும் சேரத்தகாதவர்களுடனே சேருதலும், வஞ்சனையாற் பிறரை மோசஞ்செய்ய நினைத்தலும் ஆகவாம். பிறர் பொருளை அபகரிக்கலாகாது. பிறர் குற்றங்களை எடுத்துக் கூறலாகாது. யார்க்கும் பிரியமில்லாத வார்த்தைகளைச் சிறிதேனும் பேசலாகாது. பிரியமானபோதிலும் பொய் பேசலாகாது. உயர்ந்தவர்களோடாயினும் தாழ்ந்தவர்களோடாயினும் ஒருபொழுதும் பகைகொள்ளலாகாது. பகைமையினால்வரும் லாபம் உண்டாயினும் அதனை அறவே ஒதுக்கிவிடவேண்டும்.

துஷ்டவாகனங்களின்மேல் ஏறலாகாது. தண்ணீர் அலம்பியிடித்த ஆற்றின் கரைப்பக்கத்திற் சேரலாகாது. ஜலப்ரவாகத்திற் கெதிரே நீந்துதலும், தீப்பற்றிப் வீட்டினுள் துழைதலும், மரத்தின் துனியில் ஏறுவதும் ஆகவாம். நாற் சந்தியும், மயானமும், உத்யானமும் ஆகிய இடங்களில் இராக்காலத்திற் செல்லலாகாது. ஒன்றியாய் வழிப்பயணம் போகலாகாது. மழை, வெயில், முதலானவைகளிலும், காடுகளிலும் குடை பாதகைத் தவிர்த்துத் தரித்தவனாகித் தேகத்திற்குத் தீங்கு நேரிடாதபடி சஞ்சரிக்கவேண்டும். நடக்கும்போது பராக்காயில்லாமல், துகத்தடியளவுதூரம் வழியை நன்றாய்ப்பார்த்துச் செல்லவேண்டும். தனிமையாய்ப் பாழடைந்த

காட்டில் சஞ்சரித்தல், பாழும் வீட்டில் வாசஞ்செய்தல், இவை ஒருபொழுதும் ஆகவாம். சர்ப்பங்கள், மதயானைகள் முதலான கொடிய பிராணிகளுடன் பழகலாகாது. பற்களினாலேனும் கொம்புகளாலேனும் துன்பஞ்செய்யும் ஜெந்துக்களையும் பனியையும் எதிர்காற்றையும் வெயிலையும் தூரத்தில் விடவேண்டும்.

அசுத்தமும் அயோக்யமுமான வெளிச்சங்களைப் பார்க்கலாகாது. உதயாஸ்தமய காலத்தில் சூரியனைப் பார்க்கலாகாது. பூஜிக்கத்தக்கவர்களும், பிராமணர்களும் ஆகியவர்களுடைய நிழலைக் கடக்கலாகாது. மிக விழித்திருத்தல், மிகத்தூங்கல், மிகவுட்கார்ந்திருத்தல், மிகநிற்றல் மிகப்படுத்திருத்தல், மிக வருந்துதல், இவை எப்பொழுதும் நன்மையல்ல. மயிர், எலும்பு, முள், அசுத்தம், பனியிட்டசாம்பல், உமி, குளிர்ந்தநீரால் நனைந்தபூமி, இவற்றை வழியிலே கண்டால் தீண்டாமல் விலகிச் செல்லவேண்டும். கோழை, மலம், மூத்திரம், உதிரம் இவற்றை மிதிக்கலாகாது.

நெறு நெறெனப் பற்களைக் கடித்தலையும், வாயை முடிக்கொள்ளாமல் கொட்டாவிவிடுவதையும், அடிக்கடி பெருமூச்செறிவதையும், இருமுவதையும் தவிரவேண்டும். இரைச்சலிட்டுச் சிரிப்பதும், ஓசையுடன் அபானவாயு விடுவதும், நகங்களைக் கடிப்பதும், துரும்புகின்றவதும், மீசையைக் கடிப்பதும், உதட்டைக் கசக்கிக் கொண்டிருப்பதும் செய்யத்தகாத காரியங்களாம்.

வஸ்திரமில்லாமலும், கச்சத்தைத் தாழவிட்டுக்கொண்டும் குளித்தல், தூங்கல், ஆசமனஞ் செய்தல், தேவபூஜை செய்தல், முதலானவைகளை ஆசரிக்கவேண்டாம். அப்படியே தீஹாமம், தெய்வபூஜை, ஆசமனாதிகிரிப்பகள், ஜபம் இவற்றை ஒழிவ வஸ்திரத்துடனே செய்பவேண்டாம். நின்றுகொண்டு ஆசமனாதிகள் செய்தலும் ஆகாதகாரியம்.

ஸ்நானம் செய்தவுடனே வஸ்திரத்தினுள்ளுறிக் கைகளால் உடம்பைத் துடைக்கலாகாது. பிறர்மேல் நீர் தெறிக்கும்படி மயிரை உதறலாகாது. பெரியோர்களுக்கெதிரே காலே நீட்டலாகாது. குருவுக்கு எதிரில் படுப்பதும், உட்காருவதும் கூடாது. அவிடத்து மிகவும் வினயமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

தேவாலயங்களையும், நாச்சந்திகளையும், மங்களமானவற்றையும், வலஞ்சுற்றிப் போகவேண்டும். அல்லாதவைகளை இடஞ்சுற்றிப் போகவேண்டும். சந்திரன், சூரியன், அக்னி, தண்ணீர், காற்று பெரியோர் இவர்களுக்கு எதிரில் காறியுமிழ்வதும், நின்று கொண்டே முத்திரம் விடுதலும், பலர் நடந்து செல்லும் வழிகளில் அங்ஙனம் செய்தலும் ஆகாது.

போஜனாதிகாலங்களிலும், ஜபஹோமார்ச்சனாதிகாலங்களிலும், கோழையுமிழ்தல், முக்குச்சிந்தல், முதலிய அருவருப்பான காரியங்களைச் செய்யலாகாது. பல ஜனங்கள் கூடியிருக்குமிடங்களிலும் அவற்றைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும். ஸ்திரீகளை அவமதித்து இகழலாகாது. அவர்களிடம் நம்பிக்கை கொள்ளாதலும் கூடாது, மங்களகரமானவற்றையும், புஷ்பரத்தினங்களையும், பெரியோர்களை யும், ஸேவித்தே வெளியிற் செல்லவேண்டும். மஹாஜனங்கள் சேருமிடங்களை வணங்கவேண்டும்.

கேட்போர் விரும்பும்படி ஹிதமாயும் மிதமாயும் பேசவேண்டும். கோபித்தவர்களைச் சமாதனம் செய்வோனும், யாரிடத்தும் விமோதமின்றி உறவினன்போல இருப்பவனும், பயப்பட்டவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லுவவனும், மிகவும் உத்தமமான ஒழுக்க முடையவர்களாக மதிக்கப்பட்டவர். ஒருவர்க்கு அப்பிரியமாய் இருந்தபோதிலும் அவருக்கு நன்மையானவற்றைச் சொல்லுவதில் ஒருபொழுதும் பின்வாங்கக்கூடாது.

தனக்கு அபகாரம் செய்தவனுக்கும் உபகாரமே செய்பவனும், யாவரிடத்தும் கருணையும் மனஉருக்கமும் உடையவனும் ஆகிய இவர்களுக்கு மோக்ஷம் எயினிடத்தே உள்ளதென்ற சொல்லாம். முடிவாகச் சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஹிதமான காரியங்களைமே எப்பொழுதும் செய்துவரல் வேண்டும். அதுவே நல்லொழுக்கமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டுள்ள மஹான்களுடைய பாவத்தினுல்தான் உலகமே நிலைபெறுகின்றது. அவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம் வீடென்னும் நால்வகைப்புருஷார்த்தங்களையும் அடைந்து, இம்மை, மறுமை இரண்டிலும் நலம் பெற்றிருப்பார்கள்.

~~~~~

ஸ்ரீ:

ஓர் எதிருரை.

“ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகா விமர்சனம்” என்று பெயர் புனையப்பெற்ற ஒரு புஸ்தகம் வெளிவந்துள்ளது. அது, தற்பொழுது சிதம்பரத்திலிருக்கும் சிவகாசி ஹைஸ்கூல் தலைமைத்தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமாந் வித்வான் வேங்கடராஜலுரேட்டியாரால் இயற்றப்பெற்றதாகும். அதில், நமது பத்திரிகையின் முதல் வால்யம் எட்டாவது பகுதியில் வெளிவந்துள்ள ‘ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை’யிற்கண்ட விஷயங்கள் நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு விமோதமுள்ளன என்று பொறிக்கப்பெற்றுள்ளதனால் அதுவிஷயம் நன்கு ஆராய்ந்துரைப்பான் இங்கு ‘ஓசெதிருரை’யெனத் தலைக்குறிப்பிட்டு எழுதப்பெறுகிறது.

இக்காலத்திற் சிலர் மதிதுட்பமும், நூலுணர்வும் சரலப் படைத்த மாண்புடைய பெரியோர் ஆய்ந்தாய்ந்துரைத்த அரும் பெறலுரைக்குக் குற்றங்கூறித் தமக்கோர் பெருமைபடைத்துக் கொள்ள முயலுகிறார்கள். இங்ஙனமிருப்பதுங் காலவியல்பென்றே கருதத்தக்கது. இது நிற்க,

“உலம்புரிமுத்திற்குலம்புரிபிறப்பும்

உன்யாறன்னதாய்மையும்உன்யாறு

நிலம்படர்ந்தன்னநலம்படமொழுக்கமும்

* * * * *

இன்னோன்னதென்னென்றிமரபினர்

பன்னருஞ்சிறப்பினல்லாசிரியர்”

என்பதனால் நற்குடிப்பிறப்பும், அறிவொழுக்கங்களும் ஒருங்கமையப் பெற்றவனே ஆசிரியனாவானென்று தமிழரும் உரைத்தார்கள். இங்ஙனம் இது, ஸர்வஸாதாரணமாக யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க தொன்றும் என்பதற்கு ‘ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை’யில் பலசான்றுகாட்டி நிறுவப்பெற்றுள்ளது. இத்தகைய விஷயத்தை ‘விமர்சனம்’ மறுத்துரைக்கப் புகுமேல் அஃகியசுன்ற அறிவிற் சிறந்தார் அதைப் பொருட் படுத்துவரோ?

“குலக்ரமார்கதனான ஆசார்யனைத்தானும் வம்சபரம்பரையாக ஆசிரயிக்கு மொருவன் அந்த ஆசார்யனுக்குப் பாதித்யாவஹமான தோஷமில்லாதிருக்கும் பக்கத்தில் மற்றொரு ஆசார்யனை அந்த ஆசார்யனுடைய நிபமனமில்லாமல் ஆசிரயித்தானாகில் குலக்ரமாக தராயுள்ள வஸிஷ்டசையும், தத்புத்ரர்களையும் நிராகரித்து விசுவா மித்ரசையடைந்து திரிசக்துகின்படியாம்” என்பன ‘ராமாநுஜஸித் தாந்தப்ரகாசிகை’யித்கண்ட தெளிபொருளுரைகளாம். இவற் றிற்கு,

கனகாபாயபுர கிணெசுந்த குவெ செஸிகாடா

தக்துமூ ஸ்தி ஸ்திதெ ஸஸெ நாக ஹஜரம்"

கோமக்ய போதகாமாகத் திருவூரார் ஜிவாதகாசு

தனது தென்மேல் பகுதியில் வங்காள விரிகுடா வாயி

என்று பரதசபாபதிம் பரமபுருஷன்மற்றிவதன்றிச் செங்கல்பட்டி
இன்ன பரமபாசங்குமர், எடுத்து விளக்கப்பட்டன. இதுபற்றி
பரவங்கலில் யாதொரு துறம்பாடிக்கூட ஆசார்பனைகிடப்பதி
தோர் ஆசார்பனைப்பற்றுதல் அநிதிவிபயான பாபச் செயலென்ப
தற்குத் திரிசங்குவைச் சான்றுக காட்டலாயிற்று.

‘விமர்சனம்’-ஐ, 3-ம் பக்கங்களில் இங்குத் திரிசங்குவைத் திருத்தி
டாந்தமாகக் காட்டியது விருத்தாந்தத்தாய். திரிசங்கு வளித்தவரை
நோக்கி என்னத்தனும் உடும் ஸ்வர்க்கம் எய்விக்க உபயோகம்
தாயின் சிவனொரு குருவை காட்டி அங்கனஞ் செய்குவனென்றவாயின்
அதற்கு வளிட்டார் சபித்தார். அதனால் அவன் புலையனாயிற்று
தான். இதுபற்றியே தோன்றும், “ஆங்கவன் தூக்கமெய்த அமர்
கள் வெகுண்டிடுச்சு, நங்குவந்திடுவெதென்னே” என்று
வெகுண்டு திரிசங்குவைத்தள்ளினார்கள். ஆகையால் திரிசங்கு
புலையனாதற்கு வளிட்டார் சபமொழியே காரணமாமேயன்றப் பிறி
தில்லை. அங்கனமிருக்க தீர்தத் திரிசங்கு விருத்தாந்தத்தைக் குருத்
வரோகத்திற்குத் திருத்தாந்தமாக எடுத்துரைத்தது சிறிலும்
பொருத்தமின்னுதும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழியாசைநாடிவகுப்பல்யான்வேள்வியென்னச்

நா. ப. முத்திலோய் ஸ்ரீரத்னேசு கற்பிழைத்துவோரார்

மற்றொரு நூல் நாயக்கன் குறிப்பிட்டுள்ளதே”

தமிழரு சாஸ்திர விரோதமாக 'மற்றோர் ஆசார்யனை
என்றதால்' என்று கூறிபதைக்கேட்ட வஸிஷ்டர் சினங்
யடைந்து 'மற்றோர் ஆசார்யனைவிட்டு வேறொருவனைபடைய விரும்பிய
கேள்வியை' எழுப்பினார் என்று சபித்தார். இங்ஙனம் வஸிஷ்டர் சபித்
தாரிசங்கு 'யான் பிறிதோர் ஆசார்யனை நாடுவேன்'

தமிழ்நாடு சுற்றியதெயாம். சாபகார்பத்தால் துரிசங்கு

நீ = 2000. பம்பாயிலிருந்து தானே சொல்லவேண்டும். பிரிதா.

நிரிசங்கு நீசனாபாழிதற்கு அவன் சாஸ்திர

தின் சீர்திருத்தத்தில் முயன்றதை முகப்பகாரணமாகும் என்பது
விசேஷமாகக் கவனம் வலியுறுத்தும் வகையில் குறிப்பாக தெரிவிக்கிறேன்.

என்பார் எம்மாறிப்பிழைத்து என்னுறு 'தெரு

குறிஞ்சி மலர் தம்மைப் படர்க்கையாக்கித் துதினார். இது
தந்திரம் பதக்கிதே “ அந்தரங்காநாதர்திற் புகா

அங்காட்டில் சூராம். அதை மாத்ருயோகி

தான் நன்றும் என்று சாஸ்திரம் சொல்லும். திரிசங்கு

பாண்டி நாட்டிலுள்ள பாண்டிநாட்டின் பழங்குடையவர்கள்
என்று லேககேதிகன் பாகவதாபசாரத்திற்

தாளை நிரூபித்ததற்காக அருளிச்செய்தார். இரத

குத்தி நனவாளமா முன்கள கருத்துப் பொருளுரைக்க
வாக்பா லுந்நு சாபமாகையாலே ப்ரக்பகூமாயித் து

வந்தது. பழைய கையாலே ஜூனதிருஷ்டி விஷயமாயிருக்

இவ்வுருத்திரன் தமது அபிஷேகம் செய்து, இதை நோக்கி வருவான் நிகரஹாநாகர்
தாம் வந்த விஷயத்திற்குரிய உபகாரத்தைத் தாமதமாக

ரஹ்மான் அவன் அடியாக்யனா யோழிவானென்ப

விடத்து அங்ஙனம் அவ்வபசாரம் அதிருஷ்டரூபமாய் நின்று பின்
கூடும் பிழம்புமென்பதும் பாகவதாரபாகமும் பிழம்பு வாய்

அதற்குரிய சான்றுகளைப் பற்றி மனப்பான்மை, பரிசீலனை, பரிசீலனை ஆகிய
வற்றைப் பற்றி

பொழுதே அவன் அபேபாக்யனுப் விடக்கானேமெனல் கூடாதென் பதும் பெறப்பட்டன.

‘குலக்ரமாதனுக்குப் பாதித்யாவஹமான தோஷமில்லா திருக்கும் பக்கத்தில்’ என்றுரைத்ததனால், அவ்வாசார்யனுக்குப் பாதித்யாவஹமான தோஷமிருக்கும்பக்கத்தில் ஜ்ஞாநாதஷ்டான ஸம்பந்தனுள்ள வேறொருவனை யடையலாமென்பது தானே பெறப்படுகிறதன்றோ! அங்ஙனமிருக்க. 7-வது பக்கத்தில் “..... ஜ்ஞாநஹீன குருஸம்பந்தமானது ஓட்டை ஓடத்தைச் சேர்ந்த ஒழுக லோடத் தோபாதி” என்று அநுவதித்துக்கூறியது பய னில் கூற்றன்றோ!

7-வது பக்கத்தில், முதலியாண்டான் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அவர் சிஷ்யரில் ஒருவரான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கோயில் (ஸ்ரீரங்கம்) வந்து எம்பார் ஸந்திதியை அடைந்து ‘அடியேனுக்கு வேறு ஆசார்ய ஸம்பந்தமில்லை’ என்றுரைத்து எம்பாரால் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்று அவருக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்து கொண்டிருந்தாரன்றே! அப்பொழுது அவருக்குக் குருத் துரோகம் பிடிக்கவில்லையே. இது நிற்க, முதலியாண்டானுக்குப் பாதித்யாவஹமான தோஷமுண்டென்று சொல்ல ஒண்ணுதே என்றுரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

திருநாராயணபுரம் எழுந்தருளியிருந்த முதலியாண்டான் கோயிலுக் கெழுந்தருளிய காலத்தில் மறுமுறையும் எம்பாரை ஆசிரயித்த அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரைத் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து அவருக்கு வேண்டிய கைங்கர்யஞ்செய்து நின்றார். இந்திலைகண்ட எம்பார் ‘இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆண்டான் சிஷ்யரன்றோ நாம் ஆசார்யமல் என்ன கார்யஞ்செய்தோம்’ என்று கழிவிரக்கங் கொண்டு ஆண்டானேநோக்கி ‘ஸ்வாமி! அடியேன் தேவரீர் விஷயத் தில் தனக்க வயசாரப்பட்டேன்’ என்றார். அப்பொழுது ஆண்டான் “ஒரு கிணற்றிலேவிழுந்த ஒருவனுக்கு இரண்டுபேர் கைகொடுத்தால் எடுக்குமவர்களுக்கும் எளிதாய் ஏறுமவனுக்கும் எளிதாயிருக்க முடியுமே” என்று அருளிச்செய்தார். இங்கு எம்பார் கழிவிரக்கங்

கொண்டதினால் உத்தமாசார்யனையடைந்த ஒரு சிஷ்யனை வேறோர் ஆசார்யன் ஆராயாமல் தனக்குச் சிஷ்யனாக்கி அடிமை கொள்ள லாகாதென்பது தெளிவாகிறதோடு தொன்றுதொட்டு ஆசிரயித்து வந்த உத்தமாசார்யனைவிட்டு வேறோர் ஆசார்யனையடைதல் சிஷ்யனுக்குக் கூடாதென்பதும் பெறப்படும். ஆனால், இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் உத்தமாசார்யனை விட்டுப்பிறிதோராசார்யனைப் பற்றுதல் கூடுமோவெனின்? அதுக்குக் கருத்து வேறுண்டென்க. அது வருமாறு:—

“தன்னூரியனுக்குத் தானடிமைசெய்வதன் இந்நாடுதன்னிலிருக்குநான்—அந்நேர் அறிந்துமதிலாசையின் றியாசாரியனைப் பிரிந்திருப்பாரார்மனமேபேசு”

என்றபடி ஆசார்ய கைங்கர்ய நிஷ்டர் ஆசார்யனைவிட்டு ஒருபோதும் பிரிந்திருக்கமாட்டார். இங்குக்குறிப்பிடப்பட்ட முதலியாண்டான் சிஷ்யரும், ஆசார்ய கைங்கர்ய நிஷ்டராய் விளங்கினார். ஆண்டான் திருநாராயணபுரத்திற் கெழுந்தருளிய பின்னர் இவர் பிரிவாற்றாத வராய் ‘அந்தோ! இனி நாம் என்செய்வது வானாவிருந்து காலத் தைப் போக்குகின்றோமே’ என்று ஆற்றொணக் கவலைகொண்டு கோயில்வந்து எம்பாரையணுகி ‘நம்மாசார்யனின் இவர் வேறல்லர்’ என்ற அபேதவுணர்வுற்றுத் தம் நிலைமைமறந்து ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் நோக்குடையவராய் எம்பாரை ஆசிரயித்துக் கைங்கர்யத்தைப் பெற்றாரென்றறியக்கிடக்கிறது. ஆழ்வாருக்கு “மண்டிணிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசம்புங் கழிபப் பெரிதால்” என்றபடி எம்பெருமான் விஷயத்தில் அளவிடவொண்ண அன்பு மேலிட்டபொழுது தம் நிலைமறந்து தம்மைப்பெண்ணாகப்பாவித்து எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவிட்டதாகப்பேசியும், தாய்க் கூற்றாகவும், தோழிக்கூற்றாகவு மொழிந்தும் தரித்ததுபோல இந்த ஆசார்ய கைங்கர்ய நிஷ்டருக்கும் ஒருபெர்ய் கூறியேனும் ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைச் செய்தல்லது தரிக்கவொண்ணத்தசையுண்டாயிற்று. இவர் இங்குக்கூறிய பொய்க்கு ஆசார்ய கைங்கர்யமே பலமாய் முடிந்த தினால் அது வாய்மையிடத்ததாய், பெர்லிவுற்றதென்க. இஷ்ட விரோதம் பர்பம் என்ற முறைபற்றிச் சத்ருக்களுட்கு ராம

தல் விவோதமாய் முடிந்தது. எம்பார் சாஸ்தர் விவோதமான கார்யத்தில் முயற்சிக்கமாட்டா ரென்பதறிந்தே ஈண்டு இவர் உண்மை கூறுதுவிட்டாரென்பது புலனாகிறது. இது நிற்க, தம் நிலைகடந்த பத்தியுடையாரை சாஸ்திரப் கட்டுப்படுத்தாதென்பது முதுரையன்றோ! இங்ஙனமிருக்கப் பொதுவிதிக்கு இதை எடுத்துக்காட்டி நிறுவத்துணர்வது சாலப் பொருந்தாததென்றே ஒழிக்கற்பாற்று. யாண்டும் பொதுவிதி சிறப்பு விதியைப் பாதிக்காதென்றே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது.

8-வது பக்கத்திற், பசுவத்ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களிடத்திற் குல முதலானவற்றைச் சிந்திக்கலாகாது அவர்களே ஆசார்ய பதத்திற்குரிய ராலரென்றால் பசுவத்ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுத எல்லாரும் ப்ராஹ்மணஸ்ஸரோ? இதனால் பசுவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களே ஆசார்யராதற்கு உரியவராவரென்று வெளியாவதோடு ஏகா ரத்தால் பசுவத் ஸாக்ஷாத்காரமில்லாதவர் ஆசார்ய பதத்திற்குரிய ஸ்லரென்பதும் பெறப்படுகின்றன. இதனால் ஆசார்யராவதற்குப் பசுவத் ஸாக்ஷாத்காரம் காரணமெயன்றி ஜாதிகாரணம் அன்றென்பது வெளியாகிறது; என்று எழுதப்பெற்றுள்ளது.

இங்கு அவர்களே ஆசார்ய பதத்திற்கு உரிய ரென்ற ரூப்பதை அவர்களை பெனத்திருத்திக்கொள்க. அவர்களே என்பது அச்சப்பிழை.

மேலும் 8-வது பக்கத்தில், ஜ்ஞாநிக்கு வர்ணாச்ரம நியம மில்லை யென்றிருப்பினும் மற்றவர்ணத்தார் ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய்யலாகாது; என்று முற்கூறியது முற்றிலும் முரணுடைத் தென்பது பிற்கூறியவுரையால் விளங்குமென்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

நற்குடியிற் பிறந்தாரும், பசுவத் ஸாக்ஷாத்காரமுடையாரும் ஆசார்யபதவியை வஹிப்பதற்குரிமை யுடையவராவார்கள்; ஏனைய வர்ணத்தார் ஜ்ஞானமுடையவராயிருந்தாலும் ஆசார்ய பதவியை வஹிப்பதற்குரிமை யுடையவராகார் என்று பாரத்வாஜஸ்ம்ஸிதை

கூறும்; என்று ப்ரகாசிகையில் தக்கப்ரமாணங்காட்டித் தெளிவுறக் கூறியது பொருத்தமுடைய தேயாம். இது பொருத்தமன்றெனக் கூறும் கூற்று நலமுடைத்தன்றெனவிடுக்க.

9-வது பக்கத்தில் பசுவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களும் லோகக்ஷோபம் (கலக்கம்) பிறர்க்குமென்று ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை என்பதற்கு நம்மாழ்வாரையும், திருமழிசையாழ்வாரையும் சான்றாக எடுத்துரைத்தது நமக்குப் புலப்படவில்லை. இது நிற்க, திருவாய்மொழியில் 'விடு மின்முற்றவும்' 'கிள ரொளிபிளமை' 'ஒருநாயகம்' 'ஒன்றுந்தேவும்' 'சொன்னால் விவோதம்' முதலிய திருவாய்மொழிகளும், நான்முகன் திருவந்தாழியில் 'நான்முகனை' 'சென்று வணங்கும்' 'கொண்டு குடங்கால்' என்ற பாசுமங்களும் ஸர்வஸாதாரணமான உபதேசமன்றோ என்று வரைப்பெற்றுள்ளது.

இங்கு, ஆசார்யபதம் வஹித்துத்தம்மை அண்டினுர்க்கு உபதேசஞ்செய்தற்குரியார் இன்னுரென்று ஆராய்ந்து பேசுகிற பிரகாரணமாதலால் நம்மாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான் என்ற இவர்கள் தம் ஜீவிதகாலத்தில் ஆசார்ய பதம்வஹித்துப் பலருக்கும் உபதேசித்தார்களில்லை என்று குறிப்பிட்டதே ஒழியப்படுகிறதில்லை. 'திருவாய்மொழி'யிலும் 'நான்முகன் திருவந்தாழி'யிலும் முறையே ஆழ்வாரும், திருமழிசைப்பிரானும் பலரைநோக்கி உபதேசித்தது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக்கிடக்கிற விஷயம் உரைந்ததொன்றும். இது விஷயத்தைக்குறித்து இங்குச் சிறிதேனும் பேசுவந்ததில்லை என்றுணர்ந்துகொள்க.

பெரியாழ்வாரும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் பிராஹ்மண சிரேஷ்டரன்றோ! இவர்களாவது தம் ஜீவிதகாலத்தில் ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களோ என்னில் இவர்கள், உலகிற்கு ஸர்வரகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்பதை அறுஷ்டித்துக்காட்டத்துளவத் தொண்டில் துவக்குற்ற திருவுள்ளமுடையவராய்த் தம் வானுளைக் கழித்தார்களென்பது பிரவித்தி. ஆகையாலன்றோ 'இவர்கள் ஸர்வஸாதாரணமாகப் பிறருக்கு உபதேசிப்பதற்கு யோக்யதை படைத்தவராயிருந்தவிடத்தும், அது விஷயத்திற் கண்

வைத்தார்களில்லைபென்க. 'விமர்சனம்' நம்மாழ்வார், திருமழிசைப் பிரான் என்ற இவர்கள் ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை என்றுரைத்ததை ஆராய்ப்புக்கு, அது புலப்படவில்லை யென முற்பகர்ந்து பின்னர் தெரிந்ததுபோலப் பாவித்துப் பேசத்துணிந்துவிட்டபடியால் இங்ஙனம் மருட்சியுற்று நின்றது. இது பற்றி எள்ளற்பாற்றன்றென ஒழிக.

9, 10-ம் பக்கங்களில், திருமழிசைப்பிரானைச் சூத்திரார்க்க கொள்வ தெங்ஙனம்? இவர், பார்க்கவ மஹருஷியின் பத்னி திருவயிறுவாய்க்கப்பெற்றுப் பன்னிருதிங்கள்முடிந்த பின்னர்க் கருவுபிர்க்கப் பிண்டாக்ருதியாய்த் திருவவதரித்தார். இங்ஙனம் அவதரித்த இவர் பெரிப பிராட்டியாரின் ஸுரக்ஷிதத்தாலே திருவுருப் பெற்று ஸர்வேசுவரனுடைய அதுக்ரஹத்தால் பசுதாகம் ஒழியப் பெற்றிருந்தார். பின் பிரம்பறுப்பாளனால் வளர்க்கப்பட்டு வந்தா ரென்று ஆரூபிரப்படி குருபரம்பரை உணர்த்தப்பின்றது. இது நிற்க, எம்பெருமானுடை அதுக்ரஹத்தால் பசுதாகம் ஒழியப் பெற்ற இவர் பிரம்பறுப்பாளனால் வளர்க்கப்பட்ட காரணப்பற்றி இவர் சூத்திராவசை? உளர்ந்தவிடம் முக்யமாகக்கொண்டால் சுண்ணாவ மஹருஷியால் வளர்க்கப்பட்ட சகுந்தலே ப்ராஹ்மணஸ்திரீ ஆகவேண்டுமே? இத்தனறிக் கங்காதேவியால் வளர்க்கப் பட்ட பிஷ்மர் மனுஷ்யராகாமையும், குயில் காக்கையாகாமையும் காரணகின்றோமல்லவா! இத்தனல் வளர்ந்தவிடம் நோக்கிக் கூறலாகா தென்பது வழக்காளுதலாக: என்று உரைத்துப்போந்தது.

இங்கு 'விமர்சனம்' ஆரூபிரப்படி குருபரம்பரையைக் கருவி யாகக்கொண்டு திருமழிசைப்பிரானைக் குறித்துப் பேசிச்சென்றது. இங்ஙனம் பேசிச்சென்ற இது, அந்தக் குருபரம்பரைத் தொடக்கத் தில் "ஆழ்வார் திருமழிசைப்பிரானாகுரர் 'ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிடவி லொருத்தி மகன யொளித்துவளர்'ந்தருளின கிருஷ்ணனைப்போலேயாய்த்து அடதரித்தருளினபடியும், வளர்ந்தபடியும். எங்ஙனே யென்னில்.....யதுகுலத்திலே பிறந்து நந்தன் குலமதலையாய் கோடகுலத்திலே வளர்ந்தருளினப்போலே இவ்வாழ்வாருடைய திருவவதாரமும் ஒரு பிறவிபிலே இரு பிறவி

யாய்றேயிருப்பது." என்றுரைத்திருப்பதைக் கண்வைக்கா தொழித் தது. குருபரம்பரை, திருமழிசைப்பிரான் பிரம்பறுப்பாளனால் வளர்க்கப்பட்டார் என்பதுபற்றியும் இவருக்கு ஓர் பிறப்புண் டென்று கருதியன்றோ கிருஷ்ணனைப்போலே இவரது பிறப்பும் வளர்ப்புமிருக்குமென்று உவமை முகத்தாலுரைத்துச் சென்றது. இது நிற்க,

பெரும்புலியூரில் வாழ்ந்திருந்த அந்தணார்கள் திருமழிசைப் பிரானை மாறுபடக்கருதி வேதாத்யயனத்தை நிறுத்தினார்கள். பின்பு அவர்கள் நிறுத்திய விடந்தெரியாது திகைக்கின்றபொழுது ஆழ்வார் கருநெல்லை உகிராலிடந்து காட்டினார். இஃதன்றிப் பெரும் புலியூரடிகளுடைய யாகசாலையிலுள்ளார் ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவங் கேட்டு ஆழ்வாருக்கு அக்ரபூஜை செய்தகாலத்தில் அங்குள்ள சடங்கிகளெல்லாம் ஆழ்வாரை வேறுபடக் கருதினார்கள். இதனால், அக்காலத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணர் இவரை அவரவரின் ததராகக் கருதினார்களென்பதும், ஆழ்வாரும், வர்ணதர்மிகளா யிருப்பார் தம்மை மாறுபடக்கருதி அநர்த்தப்படாதிருக்கத் திருவுள்ளம் பற்றித் தம் வாயால் வேதவாக்யத்தைச் சொல்லாமல் குறிப்பால் தெரிவித்தாரென்று விளங்குகின்றதனால் இவரும் தம்மை அங்ஙனமே கருதினாரென்பதும் பெறப்படுகின்றன. ஆழ்வரை மாறுபடக்கருதிய அந்தணாரும் பின்னர் இவரை வழிபட்டுள்ளார்களா தலால் இவர் ப்ராஹ்மணராகக் கருதப்படமாட்டாரோவெனின்? அவர்களும் இவரது ப்ரபாவங்கண்டு வணங்கினாரேயல்லது ஜாதி பற்றி வணங்கினாரல்ல ரெனக்கொள்க.

தத்வஜ்ஞானத்தையறிய அவாக்கொண்டு தம் வாழ்நாளை யோகநிலையிலே கழித்துப்போந்த முற்காலத்தில் பீஜமே ப்ராதான்ய முடையது; கேசுதரம் ப்ரதானமன்றென்பது யாவருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றும். இதிலும் சில ஸமூக்யம் விஷயமுண்டு. அவை யாவன:— ப்ராஹ்மணபீஜம் சூத்ரகுடியில் வளருமாகில் அதற்கு விதித்தகாலங்களில் செளனோபநயனாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் நடத்தப் பெருமையாலே ப்ராஹ்மண்யம் வருவதில்லை. *சூத்ரகேசுதரஜன்

*சூத்ரகேசுதரஜன்—சூத்ரஸ்திரீயினிடத்திற் பிறந்தவன்.

ப்ராஹ்மணக்குடியில் வளருவானாகில் அவனுக்கு உபநயனாதி ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெறுவதற்கு யோக்யதையிருப்பதினால் ப்ராஹ்மணயம் வரலாம். இதனால், இழிந்தகுடியில் வாழ்ந்த ப்ராஹ்மணபிஜத்திற்கு ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெறுதது தடையென்றும், நல்லக்ஷேத்ரத்தில் வாழ்ந்த சூத்ரக்ஷேத்ராஜனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெறுதற்கு யோக்யதையிருப்பதால் தடையில்லை என்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த லக்ஷணங்களைக்கொண்டு நோக்கினால் முற்கூறப்பட்ட விஷயங்கள் பிறழ்ச்சியுறுமை காணலாம்.

“கௌத்ரு ஹுதா ஸுதா நாரீ ஸீஜஹுத ஸுதா: வஹோநு

கௌத்ருஸீஜ ஸுதாயொயாசு ஸஹவஸவபு டெஹிராசு”

பெண்மகளைக்ஷேத்ரமாகவும், ஆண்மகளைப் பீஜமாகவும்கொள்க. இவ்விசண்டின் சேர்க்கையே எல்லாப் பிராணிகளுடைய உற்பத்திக்குக்காரணமாகும்; என்று கூறப்பட்ட இந்த வாக்யமும் இங்குக்கருத்தக்கது. இன்னும் க்ஷேத்ரம், பீஜம் என்ற இவற்றைப்பற்றி ஸ்மிருதி வாக்யங்கள் பல இருக்கின்றன; அவற்றையெல்லால் ஈண்டெடுத்துரைப்பின் விரிமாதலால் ஒழிக்கலாயின. “ஸுத்ய ஸுவிஷ்வொயாவசு ஸீஜா தாவசு ப்ருஸஸ்யுதே” எவ்வளவு காலம்வரை ஸத்யம் நிலைபெற்று நிற்குமோ அவ்வளவு காலம்வரைதான் பீஜத்திற்குப் ப்ராதான்யமுண்டு; என்று சொல்லப்பட்டதினால் அறத்தொடுசாரா இன்பநுகர்ச்சியிற் கண்ணாகக்கொண்டுதிரிகிற இக்கலிகாலத்தில் பீஜம் க்ஷேத்ரம் என்ற இரண்டும் சமமாயிருத்தல்வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்ச்சியிருக்கலாகாது. இதனால், இக்காலத்தில் ப்ராஹ்மணபிஜம் நல்லக்ஷேத்ரத்தில் வாழ்ந்தாலொழிய அதற்கு ப்ராஹ்மணயம் வருவதில்லை. பிஜத்திற்கு ப்ராதான்யம் முற்காலத்திலும், பீஜம், க்ஷேத்ரம் என்ற இரண்டுக்கும் சாம்பம் இக்காலத்திலுமாக காலபேதத்தால் வேறுபட்டன.

திருமழிசைப்பிதான், அந்நபாநாதிகளில் விருப்பற்று ஸர்வேசுவரனுடைய க்ருபாம்ருதத்தையுண்டு பிரம்பறுப்பானாகிய திருவானன் க்ருஹத்தில் வளர்ந்தருளியிருந்தார் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் பகவத்க்ருபாம்ருதத்தை

யுண்டு களிப்புற்றிருந்தாரென்றதனால் அவர் ஜ்ஞாநப்ராஹ்மண்யமுடையவராயிருந்தாரென்பது விளங்கும். குறித்தகாலத்தில் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரம் நடைபெறயோக்கியதையிலை. ஆதலால் இவருக்கு கர்மப்ராஹ்மண்யம் வரவில்லை என்று அறியலாகும். ஜ்ஞாநப்ராஹ்மண்யம், கர்மப்ராஹ்மண்யம் என்பனவற்றைப் பின்னர் நிரூபித்துரைக்கலாகும். வளர்ந்தவிடம்பற்றிப் பீஷ்மர், சகுந்தலை என்பவர்கட்கு முறையே தெய்வத்தன்மையும், ப்ராஹ்மண வியல்பும் வசவிலைபாதலால் வளர்ந்தவிடங் காரணமாக ஜாதிமாறிவிடாதென்பதே வழக்காறாகுமென வாதிப்பது முறையுடைத்தன்றென்பதை முற்கூறியவற்றால் உணர்ந்துகொள்க. விசித்திரமான ஈசுவரப்படைப்பில் அண்டஜங்களாகிய பக்ஷிகளுள் சில தாமிட்டசூடம்பைகளை (முட்டைகளை) த்தாமே பொறிப்பதில்லை. அவற்றை அடைகாத்துப் பொறிக்கு மியல்புடைய பிறபக்ஷிகளை பார்ப்புகளைப் பெறும். இவ்வியல்பு பண்டே சிருஷ்டியிலே அமைந்துகிடப்பதொன்றும். இங்ஙனமிருக்கக் குடில், காக்கை யாவதில்லை என்று ‘விமர்சனம்’ எடுத்துக்காட்டியது நகைச்சுவைக்குரியதாய் விளங்குகிறது.

11-ம்பக்கத்தில் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவரிடத்தில் குலமுதலானவற்றைச் சிந்திக்கலாகாது; என்றுரைத்ததற்கு விரோதமாக நம்மாழ்வாரும் திருமழிசையாழ்வாரும் சூத்திரராதலின் இவர்கள் லோகக்ஷோபம் பிறக்குமென்று ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை என்று குலமுதலானவற்றைப் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம்வந்த பெரியாரிடத்திலும் ஏற்றிக்கூறுவது விபப்பைத் தருவதாகும் என்று வரையப்பெற்றுள்ளது.

பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவரிடத்தில் குலமுதலானவற்றைச் சிந்திக்கலாகாதென்ற விதி உலகில்வாழ்நரை நோக்கியுரைத்ததாகும். பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களில் தலையானவர்களான நம்மாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் என்ற இவர்கள் உயர்பதவியை வஹித்து உலகிற்கு உண்மை நிலையுணர்த்துதற்குரிமைபடைத்தவராயிருந்தபோதிலும் அவர்களும் லோகக்ஷோபம் பிறக்குமென்று ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லையென்று அவர்களுடைய

அதுஷ்டானத்தை உரைக்குமுகத்தான் பகவதாஜைஞயின் வைபவஞ் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதனால், அப்பெரியார்கட்கு ஓர் குறை கூறியதாகுமோ? ராஜாவினுடைய அணுக்கத்தொண்டனையிருந்தாலும் அவன் ராஜாஜைஞபை மீறிநடக்காதிருப்பது பிரஸித்தியன்றோ! இன்னும் 'ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை' யில் "பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களும் லோகக்ஷாபம் பிறக்குமென்று ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை. இந்த விஷயம் நம்மாழ்வாரிடத்திலும், திருமழிசையாழ்வாரிடத்திலும், காணலாம்" என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள வாக்கியங்களின் நயத்தையோக்கினாலும் அவைகள், அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தியுரைத்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:— 'பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவர்களும்' என்ற உயர்வுசிறப்பும்மையால் ப்ரஹ்மவஸ்துவைக் கண்டறிந்த அறப்பெரியார்களென்பது பெறப்படும். 'ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை' என்றதனால் ப்ரார்த்தித்தடைந்த சிலர்கட்கே ரஹஸ்யமாக உபதேசித்து பகவதாஜைஞபாகிற வரம்பை உலகறியக்கடவாது நின்று அதற்கு ஓர் வைபவத்தை யுண்டிபண்ணினார்கள் என்றறியலாம். 'இதுவிஷயம் நம்மாழ்வாரிடத்திலும், திருமழிசையாழ்வாரிடத்திலுங்காணலாம்' என்றது, முற்கூறப்பட்ட பெருமைக்கு இலக்கியமாய் விளங்குவார்கள்; இவர்களை என்பதுணர நின்றது. 'விமர்சனம்' இங்ஙனமுரைத்த வாக்கியத்தின் சீர்மையறியாது குறைகூறுவதிற் கண்ணுற்று "நம்மாழ்வாரும், திருமழிசையாழ்வாரும் சூத்திரராதலின் ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லையென்று அவர்கள் விஷயத்தில் குல முதலானவற்றை யேற்றிக்கூறியது ஆச்சர்யத்தை யுண்டிபண்ணுகிறது." என்ற வாய்வந்தபடியெல்லாம் சொல்லத்தலைப்பட்டுவிட்டது. இங்ஙனம் ஒன்றை ஒன்றாகமாற்றிக்கூறிய இதை எவனோனும் ஓர் பொருட்படுத்துவனோ? இது, 'விமர்சனம்' என்ற பெயர்பெறுதற்குரிமைபற்றதாயிருக்குமென்பதை யாவரும் அறிவார்களாக.

ப. அ.

(தொடரும்.)

அந்நமது திவாகரம், சந்தாதாரர்களின் உதவிபெற்றோ தடைபெறு
 கத்தினால் இனி-வெளியாக இயைபுமன்றும் வருஷத்திற்குரிய
 சந்தா சம்பளம் மணியார்டில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும்
 அனுப்பமுடியாதவர்கள் அந்நமது கத்திற்குரிய சந்தாப்பணத்தை
 பாவது அனுப்பினிலேவு நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள்
 முன்னர் தெரிவித்துவிடவேண்டும். பத்திரிகைக்காகவே அச்சா
 பீஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை தடைபெறுகிற விஷயத்தில்
 உபபாட வேண்டா. பத்திரிகையின் பண்டங்காகப் பத்திரசுத்திப்பாவ
 வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருந்ததாதலால் பத்திரிகை காலங்களில்
 வெளியாவதற்குத் தடைப்பட்டதேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல்
 அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தின் வெளியிடப்பெறும். சந்தா
 தார்க்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த நூ
 பத்திரிகை கிடைக்கவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்
 தாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ளே அனை
 அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கதிகள் எழுதித்
 தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பைக் காட்டு போடவேண்டும்.
 சில சந்தா லேயர்கள் ஒரு வருஷ காலம்வரை பத்திரிகையை வாங்
 கிக்கொண்டு சின் ஸி. பி. னைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்'
 என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தாமத்திற்காக உழைக்கும்
 நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனி
 மேல் லேயர்கள் இவ்வித நட்புடன்தையுண்டிப்பன்னாமல் காலத்தில்
 சந்தாவை மணியார்டில் அனுப்பிக் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா
 தாராகச் சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.
 விலாசம்மாறும் சந்தாதாரர்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்
 களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றைல் அடுத்த சஞ்சிகை
 பழைய விலாசத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொதுப்
 பாவியில்லை. சந்தாதாரர்கள் எழுதும் வெட்டரினும், மணியார்டரினும்
 சந்தா நம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்

ஹரிஸ்வமயதிவாகரம் ஆபீஸ்.

239. தேற்குமாரட்தே தேரு, மதுரை.

